

31968R1612

L 257/2

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

19.10.1968

**REGULAMENTUL (CEE) NR. 1612/68 AL CONSILIULUI
din 15 octombrie 1968
privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității**

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene și, în special, articolul 49 al acestuia,

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Adunării Parlamentare ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽²⁾,

întrucât este necesar ca libera circulație a lucrătorilor să fie asigurată în cadrul Comunității până cel târziu la sfârșitul perioadei de tranziție; întrucât realizarea acestui obiectiv implică eliminarea oricărei discriminări între lucrătorii statelor membre pe criteriul cetățeniei în ceea ce privește încadrarea în muncă, remunerarea și alte condiții de muncă, precum și dreptul acestor lucrători de a se deplasa liber în cadrul Comunității pentru a desfășura o activitate salariată, sub rezerva restricțiilor justificate de motive de ordine publică, siguranță publică și sănătate publică;

întrucât, ținând seama în special de accelerarea intervenită în punerea în practică a uniunii vamale și pentru a asigura realizarea simultană a fundamentelor esențiale ale Comunității, este necesară adoptarea unor dispoziții care să permită realizarea obiectivelor prevăzute la articolele 48 și 49 din tratat cu privire la libera circulație și să perfecționeze măsurile adoptate succesiv în cadrul Regulamentului nr. 15 privind primele măsuri pentru realizarea liberei circulații a lucrătorilor în cadrul Comunității ⁽³⁾ și al Regulamentului nr. 38/64/CEE al Consiliului din 25 martie 1964 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității ⁽⁴⁾;

întrucât libera circulație reprezintă un drept fundamental al lucrătorilor și familiilor acestora; întrucât mobilitatea forței de muncă în cadrul Comunității trebuie să constituie unul dintre mijloacele

prin care li se garantează lucrătorilor posibilitatea de a-și îmbunătăți condițiile de viață și de muncă și de a avansa pe plan social, contribuind totodată la satisfacerea nevoilor economiei statelor membre; întrucât este necesară afirmarea dreptului tuturor lucrătorilor din statele membre de a desfășura, în cadrul Comunității, o activitate la alegerea lor;

întrucât acest drept trebuie recunoscut, fără discriminare, lucrătorilor „permanenți”, sezonieri și frontalieri, precum și celor angajați în activități de prestare de servicii;

întrucât exercitarea nestingherită și demnă a dreptului la libera circulație necesită, conform unor standarde obiective, asigurarea unui tratament egal, în fapt și în drept, în ceea ce privește toate aspectele legate de desfășurarea în sine a unei activități salariate și de accesul la locuință, precum și înlăturarea obstacolelor în ceea ce privește mobilitatea lucrătorilor, în special în ceea ce privește dreptul lucrătorilor de a a-și întregi familia și condițiile de integrare a familiei în țara gazdă;

întrucât principiul nediscriminării între lucrătorii Comunității implică, pentru toți resortisanții statelor membre, recunoașterea aceleiași priorități la încadrarea în muncă ca și cea de care beneficiază lucrătorii care sunt resortisanți ai statului membru în cauză;

întrucât este necesară întărirea mecanismelor de contact și de compensare, în special prin dezvoltarea unei colaborări directe între serviciile centrale de ocupare a forței de muncă și, de asemenea, între serviciile regionale, precum și prin intensificarea și coordonarea acțiunii de informare, pentru a asigura, în general, o mai mare transparență a pieței muncii; întrucât este necesar ca lucrătorii ce doresc să se deplaseze să fie informați în mod constant despre condițiile de viață și de muncă; întrucât, de asemenea, este necesar să se prevadă măsuri în cazul în care într-un stat membru există sau se prevăd perturbări pe piața muncii care pot amenința serios nivelul de viață sau gradul de ocupare a forței de muncă într-o regiune sau într-o ramură industrială; întrucât, în

⁽¹⁾ JO 268, 6.11.1967, p. 9.

⁽²⁾ JO 298, 7.12.1967, p. 10.

⁽³⁾ JO 57, 26.8.1961, p. 1073/61.

⁽⁴⁾ JO 62, 17.4.1964, p. 965/64.

acest scop, acțiunea de informare menită să descurajeze deplasarea lucrătorilor în regiunea sau ramura industrială respectivă constituie metoda care trebuie aplicată în primul rând, dar, dacă este cazul, rezultatele acestei acțiuni trebuie să poată fi întărite prin suspendarea temporară a mecanismelor menționate anterior, o decizie în acest sens urmând să fie luată la nivelul Comunității;

întrucât există legături strânse între libera circulație a lucrătorilor, ocuparea forței de muncă și formarea profesională, în măsura în care aceasta urmărește să dea lucrătorilor posibilitatea de a răspunde unor oferte concrete de încadrare în muncă provenind din alte regiuni ale Comunității; întrucât astfel de legături impun ca problemele care se ivesc în această privință să fie studiate în interdependența lor și nu izolat, ținând seama, de asemenea, de aspectele ocupării forței de muncă pe plan regional și întrucât este, prin urmare, necesar ca eforturile statelor membre să fie

îndreptate în direcția coordonării politicilor lor de ocupare a forței de muncă la nivel comunitar;

întrucât Consiliul, prin decizia sa din 15 octombrie 1968 ⁽¹⁾ a hotărât ca articolele 48 și 49 din tratat, precum și dispozițiile adoptate pentru aplicarea acestora să fie aplicabile și teritoriilor franceze de peste mări,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

PARTEA ÎNȚĂI

ÎNCADRAREA ÎN MUNCĂ ȘI FAMILIA LUCRĂTORILOR

TITLUL I

Accesul la încadrarea în muncă

Articolul 1

(1) Orice resortisant al unui stat membru, indiferent de reședința sa, are dreptul de acces la o activitate salariată și de a desfășura această activitate pe teritoriul altui stat membru, în conformitate cu actele cu putere de lege și cu actele administrative care reglementează încadrarea în muncă a resortisanților statului respectiv.

(2) Acesta beneficiază, în special, pe teritoriul unui alt stat membru, de aceeași prioritate ca și resortisanții statului respectiv în ceea ce privește accesul la locurile de muncă disponibile.

Articolul 2

Orice resortisant al unui stat membru și orice angajator care desfășoară o activitate pe teritoriul unui stat membru pot face schimb de cereri și de oferte de încadrare în muncă și pot încheia și executa contracte de muncă, în conformitate cu actele cu putere de lege și cu actele administrative în vigoare, fără a da naștere la discriminări.

Articolul 3

(1) În domeniul de aplicare al prezentului regulament nu sunt aplicabile actele cu putere de lege și actele administrative sau practicile administrative ale unui stat membru care:

- restrâng sau supun unor condiții care nu se aplică propriilor lor cetățeni cererea și oferta de locuri de muncă, accesul la ocuparea unui loc de muncă sau dreptul străinilor de a desfășura o activitate sau care,
- deși se aplică indiferent de cetățenie, scopul sau efectul lor exclusiv sau principal este de a împiedica accesul resortisanților altui stat membru la locurile de muncă oferite.

Prezenta dispoziție nu se aplică în cazul condițiilor privind cunoștințele lingvistice solicitate în raport cu natura locului de muncă urmând a fi ocupat.

(2) Printre dispozițiile și practicile unui stat membru menționate la alineatul (1) primul paragraf se numără în special cele care, într-un stat membru:

- (a) fac obligatorie recurgerea la proceduri speciale de recrutare pentru străini;
- (b) restrâng sau supun unor condiții diferite de cele aplicabile angajatorilor care desfășoară activități pe teritoriul statului membru respectiv oferta de muncă publicată în presă sau prin orice alt mijloc;
- (c) supune eligibilitatea pentru ocuparea unui loc de muncă unor condiții de înregistrare la oficiile de ocupare a forței de muncă sau împiedică recrutarea nominală a lucrătorilor în cazul persoanelor care nu își au reședința pe teritoriul statului membru respectiv.

Articolul 4

(1) Actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre care restricționează încadrarea în muncă a străinilor, ca număr sau ca procentaj, în funcție de întreprindere, de ramura de activitate sau de regiune ori la nivel național, nu se aplică resortisanților celorlalte state membre.

⁽¹⁾ JO L 257, 19.10.1968, p. 1.

(2) În cazul în care, într-un stat membru, acordarea unor beneficii de orice natură întreprinderilor este condiționată de încadrarea în muncă a unui procentaj minim de lucrători naționali, resortisanții celorlalte state membre sunt considerați lucrători naționali, sub rezerva dispozițiilor Directivei Consiliului din 15 octombrie 1963 ⁽¹⁾.

Articolul 5

Resortisantul unui stat membru care caută un loc de muncă pe teritoriul altui stat membru primește pe teritoriul acestuia aceeași asistență ca și cea acordată de către oficiile de ocupare a forței de muncă propriilor resortisanți care caută un loc de muncă.

Articolul 6

(1) Încadrarea în muncă și recrutarea unui resortisant al unui stat membru pentru un loc de muncă într-un alt stat membru nu pot depinde de criterii medicale, profesionale sau altele care sunt discriminatorii pe criterii de cetățenie, în comparație cu cele aplicate resortisanților din celălalt stat membru care doresc să desfășoare aceeași activitate.

(2) Cu toate acestea, resortisantul care deține o ofertă nominală de la un angajator dintr-un alt stat membru decât cel al cărui resortisant este poate fi supus unei examinări profesionale, dacă angajatorul solicită în mod expres acest lucru în momentul prezentării ofertei sale.

TITLUL II

Desfășurarea activității salariate și egalitatea de tratament

Articolul 7

(1) Lucrătorul resortisant al unui stat membru nu poate fi tratat diferit, pe teritoriul celorlalte state membre, față de lucrătorii naționali, pe criterii de cetățenie, în ceea ce privește condițiile de încadrare în muncă și de muncă și, în special, în ceea ce privește remunerarea, concedierea și, în cazul în care rămân fără un loc de muncă, reintegrarea profesională și reangajarea.

(2) Acesta beneficiază de aceleași avantaje sociale și fiscale ca și lucrătorii naționali.

(3) În același temei și în aceleași condiții ca și lucrătorii naționali, acesta are acces la formare în școli profesionale și centre de recalificare.

(4) Orice clauză a unei convenții colective sau individuale sau a altei reglementări colective privind accesul la încadrarea în muncă, încadrarea, remunerarea și alte condiții de muncă sau concedierea este nulă de drept, în măsura în care prevede sau permite condiții discriminatorii pentru lucrătorii care sunt resortisanți ai celorlalte state membre.

Articolul 8

(1) Lucrătorul care este resortisant al unui stat membru și ocupă un loc de muncă pe teritoriul altui stat membru beneficiază de egalitate de tratament în ceea ce privește afilierea la organizații sindicale și exercitarea drepturilor sindicale, inclusiv a dreptului de vot; acesta poate fi exclus de la participarea la gestionarea organismelor de drept public și de la exercitarea unei funcții de drept public. Mai mult, acesta beneficiază de dreptul de a fi ales în organele reprezentative ale lucrătorilor din cadrul întreprinderii. Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere legislațiilor sau reglementărilor care, în anumite state membre, acordă drepturi mai întinse lucrătorilor provenind din alte state membre.

(2) Prezentul articol va fi reanalizat de Consiliu, pe baza unei propuneri din partea Comisiei, prezentată în termen de cel mult doi ani.

Articolul 9

(1) Lucrătorul care este resortisant al unui stat membru și care ocupă un loc de muncă pe teritoriul altui stat membru beneficiază de toate drepturile și avantajele acordate lucrătorilor naționali în ceea ce privește locuințele, inclusiv dreptul de proprietate asupra locuinței de care are nevoie.

(2) Acest lucrător poate, în același temei ca și resortisanții aceluia stat, să se înscrie pe lista cererilor de locuință, în regiunea în care ocupă un loc de muncă, în cazul în care astfel de liste sunt ținute, și beneficiază de avantajele și prioritățile care decurg din aceasta.

Familia sa rămasă în țara de proveniență este considerată, în acest sens, ca avându-și reședința în regiunea menționată, în cazul în care lucrătorii naționali beneficiază de o prezumție similară.

⁽¹⁾ JO 159, 2.11.1963, p. 2661/63.

TITLUL III

Famiile lucrătorilor*Articolul 10*

(1) Indiferent de cetățenie, următoarele persoane au dreptul să se stabilească împreună cu lucrătorii care sunt resortisanți ai unui stat membru și ocupă un loc de muncă pe teritoriul altui stat membru:

- (a) soțul și descendenții sub vârsta de 21 ani sau care se află în întreținere;
- (b) ascendenții lucrătorului și ai soțului și care se află în întreținerea lucrătorului.

(2) Statele membre favorizează admiterea oricărui membru de familie care nu beneficiază de dispozițiile alineatului 1, dacă acesta se află în întreținerea lucrătorului sau locuiește împreună cu acesta în țara de proveniență a lucrătorului.

(3) În aplicarea alineatelor (1) și (2), lucrătorul trebuie să dispună pentru familia sa de o locuință considerată normală pentru

lucrătorii naționali din regiunea în care este încadrat în muncă, fără ca această dispoziție să poată da naștere la discriminare între lucrătorii naționali și lucrătorii provenind din alte state membre.

Articolul 11

În cazul în care un resortisant al unui stat membru desfășoară o activitate salariată sau nesalariată pe teritoriul altui stat membru, soțul și copiii sub vârsta de 21 de ani sau care se află în întreținere au dreptul de acces la orice activitate salariată pe întreg teritoriul statului respectiv, chiar dacă aceștia nu au cetățenia unui stat membru.

Articolul 12

Copiii resortisantului unui stat membru care este sau a fost încadrat în muncă pe teritoriul unui alt stat membru sunt admiși în sistemul de învățământ general, la cursurile de ucenici și de formare profesională în aceleași condiții ca și resortisanții statului respectiv, dacă aceștia domiciliază pe teritoriul aceluși stat.

Statele membre încurajează inițiativele care le permit acestor copii să urmeze cursurile menționate în cele mai bune condiții.

PARTEA A DOUA

PUNEREA ÎN CONTACT ȘI COMPENSAREA OFERTELOR ȘI CERERILOR DE LOCURI DE MUNCĂ

TITLUL I

Cooperarea între statele membre și între acestea și Comisie*Articolul 13*

(1) Statele membre sau Comisia inițiază sau efectuează împreună orice studiu privind ocuparea forței de muncă sau șomajul, studiu pe care îl consideră necesar în vederea asigurării liberei circulații a lucrătorilor în cadrul Comunității.

Serviciile centrale de forță de muncă din statele membre cooperează strâns între ele și cu Comisia în vederea unei acțiuni comune în ceea ce privește compensarea cererilor și ofertelor de locuri de muncă în cadrul Comunității, precum și plasarea lucrătorilor care rezultă din aceasta.

(2) În acest scop, statele membre desemnează servicii specializate care au sarcina de a organiza activitatea în domeniile menționate anterior și de a colabora între ele și cu serviciile Comisiei.

Comisiei îi este comunicată, de către statele membre, orice modificare în ceea ce privește desemnarea acestor servicii, iar aceasta o publică, spre informare, în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 14

(1) Statele membre adresează Comisiei informațiile despre problemele și datele referitoare la libera circulație și încadrarea în muncă a lucrătorilor, precum și informații privind situația și evoluția ocupării forței de muncă pe regiuni și ramuri de activitate.

(2) Comisia stabilește, în colaborare cu Comitetul tehnic, modul în care informațiile menționate la alineatul (1) sunt elaborate și periodicitatea comunicării lor. Pentru a evalua situația propriei piețe a muncii, statele membre utilizează criteriile uniforme stabilite de Comisie potrivit rezultatelor lucrărilor efectuate de Comitetul tehnic în aplicarea articolului 33 litera (d), după obținerea avizului Comitetului consultativ.

(3) În conformitate cu procedura stabilită de Comisie, de comun acord cu Comitetul tehnic, serviciile specializate din fiecare stat membru trimit serviciilor specializate din celelalte state membre și Biroului european de coordonare informațiile privind condițiile de viață și de muncă, precum și situația pieței muncii, care pot servi lucrătorilor din alte state membre pentru orientare. Aceste informații se actualizează cu regularitate.

Serviciile specializate ale celorlalte state membre asigură publicitatea acestor informații, în special prin difuzarea acestora pe lângă serviciile relevante de forță de muncă și prin toate mijloacele de comunicare adecvate pentru a informa lucrătorii interesați.

TITLUL II

Mecanismul de compensare

Articolul 15

(1) Cel puțin o dată pe lună, serviciul specializat din fiecare stat membru adresează serviciilor specializate din celelalte state membre și Biroului european de coordonare un raport pe profesii și regiuni privind:

- (a) ofertele de locuri de muncă nesatisfăcute sau care nu sunt susceptibile să fie satisfăcute de forța de muncă de pe piața națională a muncii;
- (b) solicitanții de încadrare în muncă care s-au declarat efectiv dispuși să ocupe un loc de muncă într-o altă țară.

Serviciul specializat din fiecare stat membru transmite aceste informații serviciilor și organismelor de ocupare a forței de muncă competente.

(2) Rapoartele menționate la alineatul (1) sunt difuzate conform unui sistem uniformizat stabilit de Biroul european de coordonare în colaborare cu Comitetul tehnic, în termen de optsprezece luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

Articolul 16

(1) Orice ofertă de loc de muncă adresată serviciilor de ocupare a forței de muncă dintr-un stat membru, care nu poate fi satisfăcută de piața națională a muncii și care, pe baza rapoartelor

menționate la articolul 15, poate face obiectul unei compensări în cadrul Comunității, este comunicată serviciilor competente de ocupare a forței de muncă ale statului membru care a semnalat un disponibil de forță de muncă în acel domeniu.

(2) Aceste servicii adresează candidaturile precise și adecvate serviciilor din primul stat membru. În termen de 18 zile de la primirea ofertei de către serviciile din cel de-al doilea stat membru, aceste candidaturi sunt prezentate angajatorilor cu aceeași prioritate ca și cea acordată lucrătorilor naționali față de resortisanții statelor nemembre. În cursul termenului menționat anterior, ofertele de muncă sunt comunicate statelor nemembre numai dacă statul membru care dispune de aceste oferte consideră că disponibilul de lucrători resortisanți ai statelor membre este insuficient pentru profesia care corespunde acestor oferte.

(3) Dispozițiile alineatului (1) nu sunt aplicabile ofertelor de muncă adresate lucrătorilor care sunt resortisanți ai unor state nemembre în cazul în care:

- (a) aceste oferte sunt nominale și prezintă un caracter special întemeiat pe:
 - (i) motive de ordin profesional privind specializarea, încrederea pe care o presupune postul oferit sau relațiile profesionale anterioare;
 - (ii) existența unor legături de rudenie fie între angajator și lucrătorul solicitat, fie între acesta din urmă și un lucrător încadrat de cel puțin un an în întreprindere.

Punctele (i) și (ii) se aplică conform dispozițiilor menționate în anexă;

- (b) aceste oferte se referă la recrutarea unor echipe omogene de lucrători sezonieri dintre care cel puțin unul face obiectul unei oferte nominale;
- (c) ofertele provin de la angajatori și se referă la lucrători rezidenți în regiuni limitrofe situate de ambele părți ale frontierei comune dintre un stat membru și un stat nemembru;

(d) ofertele care vizează în mod expres lucrători provenind din state nemembre sunt menținute de către angajator din motive inerente bunei funcționări a întreprinderii, după intervenția serviciilor de ocupare a forței de muncă, care tind să asigure încadrarea unei forțe de muncă naționale sau originare din alte state membre ale Comunității și dacă aceste servicii consideră că motivele expuse de angajator sunt justificate.

Articolul 17

TITLUL III

(1) Operațiunile definite la articolul 16 sunt îndeplinite de serviciile specializate. Cu toate acestea, în măsura în care au fost autorizate de către serviciile centrale și în măsura în care organizarea serviciilor de forță de muncă dintr-un stat membru și tehnicile de plasare utilizate permit acest lucru:

- (a) serviciile regionale de forță de muncă din statele membre:
- (i) pe baza rapoartelor menționate la articolul 15, în legătură cu care se iau măsuri corespunzătoare, procedează direct la operațiuni de punere în contact și de compensare a cererilor și ofertelor de locuri de muncă;
 - (ii) stabilesc relații directe de compensare în cazul:
 - ofertelor nominale,
 - cererilor de încadrare individuale adresate fie unui anumit serviciu de forță de muncă, fie unui angajator care își desfășoară activitatea în domeniul de competență al acestui serviciu,
 - în care operațiunile de compensare se referă la forța de muncă sezonieră care trebuie recrutată în cel mai scurt timp posibil;
- (b) serviciile în a căror competență teritorială se află regiuni limitrofe ale două sau mai multor state membre fac, cu regularitate, schimb de date privind ofertele și cererile de locuri de muncă nesatisfăcute la nivelul lor și procedează direct între ele, în conformitate cu normele relațiilor lor cu alte servicii de ocupare a forței de muncă din țările lor, la operațiuni de punere în contact și de compensare a ofertelor și cererilor de locuri de muncă;
- (c) serviciile oficiale de plasare specializate pentru anumite profesii și pentru categorii determinate de persoane stabilesc între ele o cooperare directă.

(2) Comisiei îi este comunicată, de către statele membre interesate, lista serviciilor menționate la alineatul (1), hotărâtă de comun acord, iar Comisia publică această listă, spre informare, precum și orice modificare adusă acesteia, în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 18

Recurgerea la procedurile de recrutare utilizate de organismele de executare prevăzute de acordurile încheiate între două sau mai multe state membre nu este obligatorie.

Măsuri de reglementare în favoarea echilibrului pe piața muncii

Articolul 19

(1) De două ori pe an, pe baza unui raport al Comisiei elaborat pornind de la informațiile furnizate de statele membre, acestea din urmă analizează împreună cu Comisia:

- rezultatele activităților de punere în contact și de compensare comunitară a ofertelor și cererilor de locuri de muncă,
- numărul de plasamente ale resortisanților din state nemembre,
- evoluția previzibilă a situației pieței muncii, precum și, pe cât posibil, circulația forței de muncă în cadrul Comunității.

(2) Statele membre examinează împreună cu Comisia toate posibilitățile de a acorda prioritate resortisanților statelor membre la ocuparea locurilor de muncă vacante, în vederea realizării echilibrului între ofertele și cererile de locuri de muncă în cadrul Comunității. Acestea adoptă toate măsurile necesare în acest scop.

Articolul 20

(1) În cazul în care într-un stat membru au loc sau se prevăd perturbări pe propria piață a muncii, care ar putea amenința serios nivelul de trai și gradul de ocupare a forței de muncă într-o anumită regiune sau în cadrul unei profesii, acel stat informează Comisia și celelalte state membre și le furnizează toate detaliile relevante.

(2) Statele membre și Comisia adoptă orice măsură utilă în materie de informare, astfel încât lucrătorii din cadrul Comunității să nu se orienteze spre locuri de muncă din regiunea sau profesia respectivă.

(3) Fără a aduce atingere aplicării dispozițiilor tratatului și ale protocoalelor anexate acestuia, statul membru menționat la alineatul (1) poate cere Comisiei să constate că, pentru a asigura restabilirea situației în regiunea sau profesia respectivă, mecanismele de compensare prevăzute la articolele 15, 16 și 17 trebuie suspendate parțial sau total.

Comisia decide asupra suspendării propriu-zise și asupra duratei acesteia în termen de cel mult două săptămâni de la primirea cererii. Într-un termen de decădere de două săptămâni, orice stat

membru poate solicita Consiliului să anuleze sau să modifice orice astfel de decizie. Consiliul hotărăște asupra acestei cereri în termen de două săptămâni.

(4) În măsura în care se decide suspendarea, serviciile de ocupare a forței de muncă din celelalte state membre care au anunțat că au lucrători disponibili nu dau curs ofertelor de locuri de muncă adresate lor direct de către angajatorii din statul membru menționat la alineatul (1).

TITLUL IV

Biroul european de coordonare

Articolul 21

Biroul european de coordonare a compensării ofertelor și cererilor de locuri de muncă, instituit în cadrul Comisiei și denumit în prezentul regulament „Biroul european de coordonare”, are ca misiune generală favorizarea, la nivelul Comunității, a punerii în contact și a compensării ofertelor și cererilor de locuri de muncă. Biroul răspunde, în special, de toate aspectele tehnice din acest domeniu care sunt atribuite Comisiei conform dispozițiilor prezentului regulament și, în mod deosebit, de asistența acordată serviciilor naționale de ocupare a forței de muncă.

Biroul sintetizează informațiile menționate la articolele 14 și 15, precum și datele care rezultă din studiile și cercetările efectuate în aplicarea articolului 13, astfel încât să fie evidențiate informațiile utile despre evoluția previzibilă a pieței muncii în cadrul Comunității; aceste informații sunt comunicate serviciilor

specializate din statele membre, precum și Comitetului consultativ și Comitetului tehnic.

Articolul 22

- (1) Biroul european de coordonare răspunde, în special, de:
 - (a) coordonarea operațiunilor practice necesare pentru punerea în contact și compensarea cererilor și ofertelor de locuri de muncă vacante în cadrul Comunității și de analiza circulației lucrătorilor care rezultă din aceasta;
 - (b) contribuția, în colaborare cu Comitetul tehnic, la punerea în practică a unor metode comune de acțiune la nivel administrativ și tehnic;
 - (c) punerea în contact, atunci când apare o nevoie specifică și cu acordul serviciilor specializate, a ofertelor și cererilor de locuri de muncă, a căror compensare va fi realizată de aceste servicii.
- (2) Biroul transmite serviciilor specializate ofertele și cererile de locuri de muncă direct adresate Comisiei și este informat asupra măsurilor luate în acest sens.

Articolul 23

Acționând de comun acord cu autoritatea competentă din fiecare stat membru și în conformitate cu condițiile și procedurile pe care le stabilește cu avizul Comitetului tehnic, Comisia poate organiza vizite și misiuni ale funcționarilor din celelalte state membre, precum și programe de perfecționare a personalului specializat.

PARTEA A TREIA

ORGANISME ÎNSĂRCINATE CU ASIGURAREA UNEI STRÂNSE COLABORĂRI ÎNTRE STATELE MEMBRE ÎN MATERIE DE LIBERĂ CIRCULAȚIE A LUCRĂTORILOR ȘI DE ÎNCADRARE A ACESTORA ÎN MUNCĂ

TITLUL I

Comitetul consultativ

Articolul 24

Comitetul consultativ este însărcinat să sprijine Comisia în examinarea tuturor chestiunilor care rezultă din aplicarea tratatului și a măsurilor adoptate în vederea aplicării sale, în ceea ce privește libera circulație și încadrarea în muncă a lucrătorilor.

Articolul 25

Comitetul consultativ răspunde în principal de:

- (a) examinarea problemelor privind libera circulație și ocuparea forței în muncă în cadrul politicilor naționale privind forța de muncă, în vederea coordonării la nivel comunitar a politicilor statelor membre privind ocuparea forței de muncă, contribuind astfel la dezvoltarea economiilor și la îmbunătățirea echilibrului pe piața muncii;

- (b) realizarea unui studiu general referitor la efectele punerii în aplicare a prezentului regulament și a celorlalte eventuale măsuri suplimentare;
- (c) prezentarea, dacă este cazul, către Comisie a unor propuneri motivate de revizuire a prezentului regulament;
- (d) formularea, la cererea Comisiei sau din proprie inițiativă, a unor avize motivate asupra unor chestiuni generale sau de principiu, în special cu privire la schimbul de informații despre evoluțiile de pe piața muncii, la circulația lucrătorilor între statele membre, la programele sau măsurile menite să dezvolte orientarea profesională și formarea profesională și care pot spori posibilitățile de liberă circulație și de ocupare a forței de muncă, precum și cu privire la orice formă de asistență în favoarea lucrătorilor și a familiilor acestora, inclusiv la asistența socială și la locuințele pentru lucrători.

Articolul 26

(1) Comitetul consultativ este constituit din șase membri titulari din partea fiecărui stat membru, dintre care doi reprezintă guvernul, doi reprezintă sindicatele, iar doi reprezintă asociațiile patronale.

(2) Pentru fiecare din categoriile menționate la alineatul (1), fiecare stat numește câte un membru supleant.

(3) Durata mandatului membrilor titulari și membrilor supleanți este de doi ani. Mandatul acestora poate fi reînnoit.

La expirarea mandatului, membrii titulari și membrii supleanți rămân în funcție până la înlocuire sau la reînnoirea mandatului.

Articolul 27

Membrii titulari și membrii supleanți ai Comitetului consultativ sunt numiți de Consiliu, care, în selectarea reprezentanților sindicatelor și asociațiilor patronale, depune eforturi să realizeze o reprezentare adecvată în comitet a diverselor sectoare economice interesate.

Lista membrilor titulari și a membrilor supleanți se publică de către Consiliu spre informare, în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 28

Comitetul consultativ este prezidat de un membru al Comisiei sau de reprezentantul acestuia. Președintele nu participă la vot.

Comitetul se întrunește cel puțin de două ori pe an. Acesta este convocat de președinte, la inițiativa sa ori la cererea a cel puțin o treime din numărul membrilor. Serviciile Comisiei asigură secretariatul Comitetului.

Articolul 29

Președintele poate invita să participe la reuniuni, în calitate de observatori sau experți, persoane sau reprezentanți ai unor organisme care au o largă experiență în domeniul ocupării forței de muncă sau al circulației lucrătorilor. Președintele poate fi sprijinit de consilieri tehnici.

Articolul 30

(1) Avizul Comitetului este valabil numai în cazul în care a fost emis în prezența a două treimi dintre membri.

(2) Avizele trebuie motivate; ele sunt adoptate cu majoritatea absolută a voturilor valabil exprimate și sunt însoțite de o notă indicând opiniile minorității, în cazul în care aceasta o cere.

Articolul 31

Comitetul consultativ își stabilește metodele de lucru printr-un regulament de procedură care intră în vigoare după aprobarea de către Consiliu, cu avizul Comisiei. Intrarea în vigoare a eventualelor modificări decise de Comitet se supune aceleiași proceduri.

TITLUL II

Comitetul tehnic

Articolul 32

Comitetul tehnic are ca misiune să sprijine Comisia în pregătirea, promovarea și urmărirea activității și a măsurilor tehnice de aplicare a prezentului regulament și a eventualelor dispoziții suplimentare.

Articolul 33

Comitetul tehnic răspunde în principal de:

- (a) promovarea și perfecționarea colaborării dintre administrațiile publice interesate ale statelor membre cu privire la aspectele tehnice legate de libera circulație și de încadrarea în muncă a lucrătorilor;

- (b) elaborarea procedurilor de organizare a activităților comune ale administrațiilor publice interesate;
- (c) facilitarea strângerii de informații utile Comisiei și realizarea studiilor și cercetărilor prevăzute în prezentul regulament, precum și favorizarea schimburilor de informații și de experiență între administrațiile publice interesate;
- (d) studierea din punct de vedere tehnic a armonizării criteriilor conform cărora statele membre evaluează situația propriilor piețe ale muncii.

Articolul 34

(1) Comitetul tehnic este format din reprezentanți ai guvernelor statelor membre. Fiecare guvern numește ca membri titulari ai Comitetului tehnic pe unul dintre membrii titulari care îl reprezintă în cadrul Comitetului consultativ.

(2) Fiecare guvern numește un membru supleant dintre ceilalți reprezentanți ai săi – membri titulari sau membri supleanți – din cadrul Comitetului consultativ.

Articolul 35

Comitetul tehnic este prezidat de un membru al Comisiei sau de reprezentantul acestuia. Președintele nu participă la vot. Președintele și membrii comitetului pot fi sprijiniți de consilieri tehnici.

Serviciile Comisiei asigură secretariatul Comitetului.

Articolul 36

Propunerile și avizele formulate de Comitetul tehnic sunt prezentate Comisiei și aduse la cunoștința Comitetului consultativ. Aceste propuneri și avize sunt însoțite de o notă indicând opiniile exprimate de diferiți membri ai Comitetului tehnic, în cazul în care aceștia o cer.

Articolul 37

Comitetul tehnic își stabilește metodele de lucru printr-un regulament de procedură care intră în vigoare după aprobarea de către Consiliu, cu avizul Comisiei. Intrarea în vigoare a eventualelor modificări decise de Comitet se supune aceleiași proceduri.

PARTEA A PATRA

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

TITLUL I

Dispoziții tranzitorii

Articolul 38

Până la adoptarea de către Comisie a sistemului uniformizat menționat la articolul 15 alineatul (2), Biroul european de coordonare sugerează orice măsură utilă pentru elaborarea și difuzarea rapoartelor prevăzute la articolul 15 alineatul (1).

Articolul 39

Regulamentul de procedură al Comitetului consultativ și al Comitetului tehnic, aplicabile la data intrării în vigoare a prezentului regulament, continuă să se aplice.

Articolul 40

Până la intrarea în vigoare a măsurilor care trebuie luate de statele membre în aplicarea Directivei Consiliului din 15 octombrie 1968 ⁽¹⁾ și în măsura în care, în temeiul dispozițiilor adoptate de statele membre în aplicarea Directivei Consiliului din 25 martie 1964 ⁽²⁾, permisul de muncă prevăzut la articolul 22 din Regulamentul nr. 38/64/CEE este necesar în vederea determinării duratei de valabilitate și a prelungirii permisului de ședere, în locul unui asemenea permis se poate folosi confirmarea scrisă de angajare din partea angajatorului sau un certificat de angajare care specifică perioada de angajare. Orice confirmare scrisă din partea angajatorului sau certificat de angajare care arată că lucrătorul a fost angajat pentru o perioadă nedeterminată are același efecte ca și permisul de muncă permanent.

⁽¹⁾ JO L 257, 19.10.1968, p. 13.

⁽²⁾ JO 62, 17.4.1964, p. 981/64.

Articolul 41

În cazul în care, din cauza eliminării permisului de lucru, un stat membru nu mai are posibilitatea de a elabora anumite studii statistice privind angajarea lucrătorilor străini, acel stat membru poate menține, în scopuri statistice, permisul de muncă al resortisanților din celelalte state membre până la introducerea unor metode statistice noi, dar nu mai târziu de 31 decembrie 1969. Permisul de muncă trebuie emis automat și trebuie să fie valabil până la eliminarea efectivă a permiselor de muncă în acel stat membru.

TITLUL II

Dispoziții finale*Articolul 42*

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor Tratatului de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului care se referă la lucrătorii cu calificare recunoscută în domeniul mineritului și al siderurgiei, dispozițiilor Tratatului de instituire a Comunității Europene a Energiei Atomice privind accesul la locuri de muncă calificate în domeniul energiei nucleare și nici dispozițiilor adoptate în aplicarea acestor tratate.

Cu toate acestea, prezentul regulament se aplică categoriilor de lucrători menționate în primul paragraf și membrilor familiilor acestora, în măsura în care situația lor juridică nu este reglementată de tratatele sau dispozițiile menționate anterior.

(2) Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor adoptate în conformitate cu articolul 51 din tratat.

(3) Prezentul regulament nu aduce atingere obligațiilor statelor membre care decurg din:

- relații speciale sau viitoare acorduri cu anumite țări sau teritorii din afara Europei, bazate pe legături instituționale existente la data intrării în vigoare a prezentului regulament sau
- acorduri existente la data intrării în vigoare a prezentului regulament, încheiate cu anumite țări sau teritorii din afara Europei, bazate pe legături instituționale.

Lucrătorii din aceste țări sau teritorii care, conform prezentei dispoziții, desfășoară o activitate salariată pe teritoriul unuia dintre aceste state membre nu se pot prevala de avantajele acestei dispoziții pe teritoriul celorlalte state membre.

Articolul 43

Statele membre comunică Comisiei, spre informare, textele acordurilor, convențiilor sau aranjamentelor încheiate între ele în domeniul forței de muncă în perioada dintre data semnării acestora și data intrării lor în vigoare.

Articolul 44

Comisia hotărăște măsurile de executare necesare în vederea aplicării prezentului regulament. În acest scop, Comisia acționează în strânsă colaborare cu administrațiile publice centrale din statele membre.

Articolul 45

Comisia va prezenta Consiliului propuneri menite să desființeze, în condițiile prevăzute de tratat, restricțiile privind accesul la încadrarea în muncă al lucrătorilor care sunt resortisanți ai statelor membre, în măsura în care absența recunoașterii reciproce a diplomelor, certificatelor sau a altor titluri naționale pot împiedica libera circulație a lucrătorilor.

Articolul 46

Cheltuielile de funcționare a comitetelor prevăzute de partea III sunt înscrise în bugetul Comunităților Europene în secțiunea referitoare la Comisie.

Articolul 47

Prezentul regulament se aplică teritoriilor statelor membre în favoarea resortisanților acestora, fără a aduce atingere articolelor 2, 3, 10 și 11.

Articolul 48

Regulamentul nr. 38/64/CEE încetează să se aplice la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Luxemburg, 15 octombrie 1968.

Pentru Consiliu,

Președintele

G. SEDATI

ANEXĂ

În sensul articolului 16 alineatul (3) litera (a):

1. Termenul „specializare” indică o calificare înaltă sau rară într-o profesie sau meserie în care se cer cunoștințe tehnice specifice; acesta se referă, în special, la șefii de echipă în cazul lucrătorilor sezonieri recrutați în grupuri.
 2. Expresia „încrederea pe care o presupune postul” se referă la acele posturi care în țara gazdă implică relații speciale de încredere între angajator și lucrător, potrivit uzanțelor țării gazdă.
 3. Expresia „relații profesionale anterioare” se aplică în cazul în care angajatorul cere încadrarea pe teritoriul unui stat membru a unui lucrător pe care l-a mai angajat pe același teritoriu pe o perioadă de cel puțin 12 luni în ultimii patru ani.
 4. Expresia „legături familiale” înseamnă legături de rudenie sau alianță până la gradul al doilea între angajator și lucrător și legături de rudenie de gradul întâi între doi lucrători.
-